

Ejner Larsen (SF):

Jeg skal alene holde mig til lovforslag nr. L 200, idet fru Lilli Gyldenkilde tager sig af beslutningsforslag nr. B 99.

Det lovforslag, som kommer fra Socialdemokratiet, synes vi i SF er en klar forbedring i forhold til den eksisterende lovgivning på området. Der er en del sammenfald imellem dette forslag og SF's beslutningsforslag nr. B 20 til sikring af lønmodtagernes tryghed i ansættelsen. Det er vigtigt, at vi får begrænset arbejdsgivernes muligheder for at føre de ansatte bag lyset ved lukninger og indskrænkninger af virksomhederne.

I den sidste tid har der desværre været en del eksempler, hvor lønmodtagerne ikke er blevet orienteret endside hørt på rimelig måde, inden virksomheden er blevet lukket. Socialdemokratiets forslag ligesom SF's forslag søger at sikre, at alle virksomheder uanset størrelse er omfattet af varslingsreglerne. Forslaget giver et betydelig længere varsel til de ansatte, hvilket også giver større mulighed for, at man kan finde andet arbejde. Det giver også mere tid til forhandling om, hvorvidt der er andre muligheder end dem, virksomhedsejerne har foreslået.

Forslaget indeholder også en beskrivelse af forhandlingsfasen samt oplysning om det referat, som skal gives Arbejdsmarkedsnævnet. Det synes vi også er en god opstramning. Det bliver nu sværere for arbejdsgiverne at postulere, at forhandlinger har fundet sted, idet man skal sende det underskrevne forhandlingsreferat – vel at mærke af begge parter – til Arbejdsmarkedsnævnet. På det område har vi i nogle tilfælde set, at arbejdsgiverne har påstået – hvor man nærmest mødes i døren – at man havde orienteret tillidsmanden osv.

Da lovforslaget på mange områder imødekommer SF's beslutningsforslag nr. B 20, er vi positivt indstillet over for det. Der er dog et område, hvor vi mener, at det havde været en styrkelse af forslaget, hvis det, der står i SF-forslaget angående oprettelse af et sekretariat i forbindelse med de større afskedigelser, havde været indeholdt i forslaget. Det drejer sig om et sekretariat, der skal oprettes, samtidig med at varslingerne om afskedigelser gives, og virksomheden skal stille det til rådighed. Det skal bestå af en repræsentant for de afskedigede, en for arbejdsformidlingen, en repræsentant for kommunen samt en socialrådgiver. Sekretari-

atet skal kunne udarbejde en plan for anden beskæftigelse og uddannelse og ligeledes give rådgivning om sociale hjælpeforanstaltninger. Der er også i dette forslag på anden vis i forbindelse med Arbejdsmarkedsnævnet taget en del med, men vi er positivt indstillet over for lovforslaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Socialdemokratiets forslag om tryghed i ansættelsen er vi glade for er fremkommet. Det gør vel ikke noget, jeg siger, at det meget ligner SF's forslag, som blev fremsat den 27. oktober 1987 og førstebehandlet den 19. november 1987. Når jeg nævner det, er det af hensyn til dem, der vil læse debatten om det. Det er lidt vigtigt for os, at man ved, at vi også har fremsat et forslag.

I det socialdemokratiske forslag er der nogle ting med, som vi ikke har med. Det er ikke ting, vi er imod, tværtimod. I vores forslag er der så til gengæld nogle andre ting, som ikke er med i Socialdemokratiets. Men vi må kunne nå til enighed på dette område. Nu er det ikke første gang, vi diskuterer tryghed i ansættelsen. Det har vi gjort i mange år, og allerede så tidligt som i 1979 var vi meget tæt på hinanden om en del af disse områder. Vi har en forventning om, at vi sagtens kan få dette til at nå sammen, så vi kan ende med at få et godt forslag.

Når det er sagt, så skal jeg lige tage fat i den argumentation, de borgerlige partier bruger til at gå imod forslaget. Hvis vi tager de lande, vi samhandler med, Vestyskland, Frankrig, Holland, Sverige, England, har alle disse lande tryghedsbestemmelser i deres bestemmelser for arbejdsmarkedet og har længere opsigelsesvarsler, end vi har her i landet. Her i landet er det kun funktionærer og tjenestemænd, man opfører sig ordentligt over for. De har opsigelsesvarsler af en længde, der er til at have med at gøre, mens vi herhjemme tillader, at almindelige lønmodtagere kan smides ud, så hele deres tilværelse kan blive slået i stykker med 14 dages varsel. Det er senest set ved Tulipaffæren i Hammel og Odder sidste år, den sag, som i øvrigt ikke er færdig endnu.

De borgerlige partier siger, at det er rigtigt nok, at vi ikke har de samme regler som de lande, vi ellers sammenligner os med. Til gengæld, siger de, har vi verdens bedste dagpengesystem. Hvad ligger der egentlig i at sige det? Der ligger